

COLLABORACIONES

EL MEU SOCIALISME

No tinc intenció de fer política. El socialisme és més transcendent que un partit polític. El socialisme segons el meu entendre és l'ànima d'un esdevenir històric que ja stem palpant, vers una societat més justa, humana i autèntica. El socialisme és una cultura nova, que solament pot lograr-se amb una concienciació del ésser humà com a centre de l'univers i com a catalitzador de totes les activitats, des de les més senzilles fins a les més sublimes. L'autèntic socialista no pot permetre que un home, com ell, no pugui realitzar-se; no pot acceptar que mentres uns nedin en l'abundor, altres no puguin ni satisfer les necessitats més elementals.

El socialisme és per mí un moviment que té per finalitat la justícia social, fonamentada en la pràctica de la llibertat individual i col·lectiva, sota la vigilància del respecte mutu i regulada per l'exigència de que tothom té dret de guadir d'una vida digna. Aleshores ens trobem en un sentit nou de viure, a on el diner no serà la decisió, ans un fervent servidor de la raó. Aquesta postura no condemna el diner com a mitjà, solament no li permet suplantar la persona humana. La funció del diner no serà fer diner per enriquir sense mesura a uns pocs, sino enriquir la societat; no serà crear grans fortunes privades, ans contribuirà a enfortir la col·lectivitat en benefici dels individus. I els individus conscients de llurs funcions recolzaran la societat.

No es va contra la propietat privada ni contra la col·lectiva. És defineixen al menys dues classes de propietat, la del particular, resguard de les exigències individuals, i la col·lectiva, salvaguarda de la vida social. Mai una propietat privada pot tenir característiques de social, i quan apareixen n'ha de fer entrega a la comunitat. En una comunitat socialista no hi cap mitjà d'enriquiment que no sigui el treball. Per això no és pot defensar que mentres una família no en té ni per menjar, una altre, per caprici, dil·lapidi autèntiques fortunes en una sala de joc. No val argumentar que hom en fa lo que vol de lo que és seu, doncs, es podria preguntar: veritablement és tot seu? Ni cal tampoc afirmar: si no en tenen que s'espabil·lin, car a lo millor li demanen, com ho ha guanyat?.

Defensem la propietat privada. Però amb uns límits. Les exigències a que tota persona té dret per aconseguir la tranquil·litat present i futura. Aquestes limitacions beneficien la realització humana de la persona, permeten-li viure millor i no ésser una esclau dels diners, origen de vicis i malviure. En aquesta defensa de la propietat privada afirmem que una vegada aconseguit el sostre enmarcat per les exigències socials, tota la resta ha d'enriquir les arques de la societat. S'ens pot replicar que la manca d'interés privat obstaculitza el progrés. Aquest argument només té força en una consciència capitalista, no en una consciència socialista, a on l'autèntic valor es l'home com ésser social. Recordem que hem parlat de la necessitat de concienciar les persones en el ordre nou.

Hom pot dir-me que aquets socialisme és utòpic. Pregunta: És una utopia l'oració del Pare nostre...? En aquesta oració hi trobem tot un complet programa social, i tenint el Pare nostre com a base, crec poder afirmar totalment convençut que el cristià lo manys que pot ésser, és socialista.

Joan Sala Vila

NADAL 1976

CRIDA ALS CRISTIANS

Cristians d'obres i de veritat. Crida a aquells cristians que se'n diuen y volen ser-ne. Que lluiten en la vida concreta i no es limiten a complir uns preceptes. O que volen lluitar i no saben com, davant l'atonia dels cristianisme tradicional. I crida a aquells que no es diuen cristians, però que amb la seva actuació demostren que sí que en són; com aquell fill de l'evangeli que digué no al pare i tanmateix ana a la vinya a treballar. A tots aquells homes de bona voluntat que desitgen una societat fraternal.

Enguany hi ha feina per a tots a la vinya. Voleu vehir-hi?

La gent està desenganyada del cristianisme. Paraules molt belles i esterilitat pràctica. Ja és hora de sortir del son. Ningú com nosaltres no s'ha fet mai tan responsable de la història en vista d'aconseguir una societat fraternal, el manament nou de Jesús. Avui tenim plantejada, en la més rabiosa actualitat, la urgència d'una reconciliació real dels homes i poble que viuen en l'Estat Espanyol.

Fou un comunista qui primer invocà, fa molts anys, la reconciliació social després de la guerra civil. També, doncs, faig la crida als germans comunistes.

El Papa, ja un any abans de l'Any Sant, fixà per al 1975 la fita de la reconciliació. I fou Justicia i Pau la que transformà la gran idea abstracta en la lluita d'obres i de veritat, que vou la recollida de 160.000 firmes per l'amnistia en 1974.

Sabem tots bé que l'amnistia és la reconciliació a casa nostra. Sabem tots bé que es vol una amnistia estrictament imparcial que resolgui definitivament els enfrontaments derivats de la guerra civil. Sabem tots bé que ara és el moment més oportú: que molts pobles del món tenen fixa llur mirada en el nostre i esperen d'ell que sàpiga dur a terme el camí pacífic per resoldre els greus problemes de convivència que tenim plantejats des de fa quaranta anys.

Els impacients de l'Estat Espanyol han moderat llur agressivitat en una espera tensa de l'eficàcia dels no-violents, de la qual han desconfiat sempre fins ara. Jo demanaria a ETA militar i a altres possibles grups que concedissin amnistia, que o matessin més els seus enemics, si estigués segur de nosaltres, cristians, i dels altres que també han triat un camí pacífic.

La nostra responsabilitat és immensa en aquests moments.

«Per Nadal, tots a casa»

Aquest és el crit unànim dels familiars dels presos polítics en la seva nova campanya per l'amnistia.

El país que era un camp de batalla, ¿serà per Nadal una llar acollidora?

Els jueus vetllaren al voltant de Jericó, la porta de la Terra Promesa, fins que caigueren les muralles.

L'amnistia és la nostra Jericó.

Els cristians primitius vetllaren reunits, en oració permanent, mentre Pere era a la presó en perill de mort. I Pere sortí de la presó...

Prou de paraules. Obres i veritat.

¿Podríem els cristians de tot l'Estat Espanyol fer una convocatòria oberta a tots els homes de bona voluntat davant aquets Nadal?

Què us sembla la següent proposta en dos punts?

Avui dia, tothom es tanca en els temples; doncs bé, els dies 28 de novembre, 5, 12 i 19 de desembre, que són els quatre diumenges d'Advent, preparació del Nadal, serien precedits de quatre vetlles nocturnes de dotze hores, de 9 del vespre del dissabte fins a les 9 del matí del diumenge, realitzades parròquia a parròquia, temple a temple, tots els qui vulguin a tot arreu. Cadascú el temps que pugui. On siguin dos, dos, i on siguin tres-cents, tres-cents.

El segon punt de la proposta, com a final de la campanya, consistiria en mantenir la màxima concentració de gent davant totes les presons espanyoles de 9 del matí a 9 del vespre del dia 24, vigília de Nadal. Cadascú el temps que pugui. Si aquell dia no hi havia temps de comprar i matar el gall, què més fa? No caldria suspendre els presents de Nadal, mentre Jesús no sigui ací?

LLUIS Mª XIRINACS